

На далеченъ пжтъ.

О сивото небе се мъркатъ черни облаци.. Въздухътъ стана хладенъ, особено сутринъ. Листата почнаха да жълтѣятъ и скоро сланата ще ги свали съвсемъ на земята. Изгубиха се пеперудитъ, комаритъ, а мухитъ станаха като сънливи.

Рано-рано, наметнатъ съ кожухъ, излѣзе селянинътъ предъ вратата на кжщата си, погледна къмъ оградата и се спрѣ очуденъ: голѣмиятъ старъ стоборъ бѣше цѣлъ покритъ съ лястовички. Отъ многото лястовички и оградата и хамбарътъ бѣха почернѣли. Отвсѣде прилитаха нови орляци.

Малко по малко птичкитъ се закротиха, успокоиха се. Мъртва тишина се възцари между тѣхъ. Изведнажъ всички зачуруликаха, замахаха крила, хвъркнаха, направиха нѣколко кръга въ въздуха и като тъмно облаче се понесоха на югъ, като пълнѣха въздуха съ бивкове.

— „За пжтъ се събрали, къмъ топлитъ страни полетѣха, — си помисли селянинътъ. — Прощавайте лѣтни гости, до виждане на пролѣтъ! И ние трѣбва за зимата да помислимъ: кжщата да постегнемъ, дръвца да докараме, и за хапване това-онова да приготвимъ“.

*

Защо прелетнитъ птици не оставатъ по насъ и презъ зимата? Вие ще кажете, може би, затова, за-